

**7/24 o La llegenda de l'home que flota sobre els
parcs**

D'Enric Nolla

Personatges

Ell, uns 60 anys.

El Motorista, de 30 a uns 35 anys.

La Taxista, de 30 a uns 35 anys.

L'Home, germà del motorista, de 30 a uns 35 anys.

Ella, dona del motorista, de 30 a uns 35 anys.

La Germana d'Ell, més o menys 60 anys, però molt ben viscuts.

L'Home Desconegut

Nota d'escenificació: l'obra ha estat dissenyada de manera que si la producció ho requereix, l'actor que fa de Motorista pugui interpretar també L'home, germà del Motorista i que l'actriu que fa de la Taxista pugui interpretar Ella, la dona del Motorista i la Germana d'Ell. D'aquesta manera caldrien dos actors i una actriu.

1.

Una ciutat

(...)

2.

L'accident

(Es veu que s'alça una paret al fons.

Acaba d'haver un accident. Veiem una moto tirada pel terra; les rodes encara es mouen. El cos del motorista, per terra mal ferit.

Ell, en silenci, l'observa. Pausa. Des de lluny, la veu d'una dona que li dóna instruccions, i alhora truca, pel telèfon del seu taxi, una ambulància.

Soroll de ciutat.

Poc a poc Ell s'apropa al motorista i intenta dir-li alguna cosa a cau d'orella, però porta el casc; tot i així insisteix, les vegades que calguin. No podem sentir-lo. Ell es posa a distància com si esperés alguna reacció. Fa que no amb el cap. Tot seguit, apareix la Taxista.)

Ell:

Res, res...

Taxista:

Aquest es mor.

Quina putada, quina putada!

Ell:

Però potser podria...

Taxista

(Interromp.)

No ha vist els tombs que ha fet en l'aire?, el cop sec que s'ha fet al cap contra aquella paret.

No sé com no s'ha partit en dos.

Ell:

I aleshores?

Taxista:

Esperar

(Ell torna a apropar-se a l'home i intenta moure'l.)

Ell:

Ei! Ei!

Taxista:
No el toqui, vostè està boig!

Ell:
No, no puc esperar

Taxista:
No li tregui el casc!

Ell:
No em sent!

Taxista:
Surti, sisplau.

Ell:
Respira, miri!

Taxista:
Aparti-se'n, imbècil

Ell:
Aquesta merda no es desenganxa

Taxista:
Que no veu que el matarà!?

Ell:
És que no m'escolta

Taxista:
Ecolti'm vostè a mi!

Ell:
Ha estat culpa meva!

Taxista:
Ecolti'm sisplau!

Ell:
Jo he fet que aturés el taxi

Taxista:
Que no el toqui més, fill de puta!

Ell:
Si pogués escoltar-me

Taxista
Que el deixi estar

Ell:
Escolta'm jo no volia...

Taxista:
(Interromp.)
Vostè està boig

Ell:
Escolta'm, Hòstia! Escolta'm...

(Pausa.)

Mira, es mou, es mou!

Taxista:
No el toqui més

Ell:
Es mou, es mou, no es morirà!

Taxista:
Aparti-se'n que necessita respirar

Ell:
Ja m'aparto, faig el que em digui

Taxista:
Més lluny!

Ell:
Més lluny, més lluny!

Taxista:

Més, encara...

Ell:
Sí, sí el que vostè em digui
Aquí?

Taxista:
Més, més...

(El Motorista s'aixeca sense esforç. Es fa uns copets als pantalons amb les mans per neteja-se'ls de la pols.)

Taxista:
Que no ho faci!

(El Motorista mira a un costat, mira a l'altre, reconeix el lloc. Es torna a fer uns copets als pantalons. Fa el gest de treure's el casc.)

Taxista:
No, no, sisplau.
Vostè, faci alguna cosa, no es quedi aquí bocabadat!

Ell:
No sé. Què he de fer?
Però si està bé, que no ho veu?

Taxista:
(Al Motorista)
Has d'esperar que arribi l'ambulància.

Ell:
Has d'esperar-te una mica

Taxista:
És que no t'he vist. T'has ficat per la meva dreta. No t'he pogut esquivar.
Com podia veure't? Així, tan fosc a la nit...

Ell:
Ha estat culpa meva, jo li he fet un gest amb la mà perquè s'aturés.

Taxista:
(A Ell)
Però vostè és imbècil o què li passa?

Ell:
(*Al Motorista.*)
Si vostè em disculpés

(*Fa el gest de treure's el casc un altre cop amb més determinació.*)

Taxista:
(*Al Motorista*)
No ho faci!
(*A Ell*)
Esteu bojos!
Tots dos esteu bojos!

(*El Motorista es treu el casc. Silenci.*)

Ell:
Se l'ha tret

(*El Motorista es toca el cap. Es pentina amb els dits. Somriu, primer a Ell, després a la Taxista.*)

Ell:
Ara em sets?
Em sents?

(*Silenci.*)

Motorista:
Què us passa?

(*Pausa.*)

Per què em mireu així?

(*Pausa.*)

Estic bé, eh.

M'he quedat una mica adormit... aquí.
I què passa? Eh? Què passa?

Taxista:
No res, passa

Motorista:
Què passa, eh?

Taxista:
No res

Motorista:
(A Ell)I a tu què et passa?

Ell:
Res, no res.

Motorista:
Te n'estàs fotent de mi

Ell:
No, de veritat

Motorista:
Ah, no?

Ell:
(A la Taxista.)
Deu ser normal, això!

(Pausa. El Motorista mira detingudament la Taxista. Silenci.)

Motorista:
Quina hora és?

(La Taxista busca el rellotge de forma automàtica.)

Taxista:
No sé... Les...

(Ell se n'adona que no porta el rellotge, com si l'hagués perdut.)

No va. No va.

Ell:
He perdut el rellotge!

Motorista:
No tenim temps

Taxista:
Aviat arribarà l'ambulància

Motorista:
T'has fet mal, mira.

Taxista:
No te m'acostis!

Motorista:
Sí, mira

Taxista:
On?
On?

Motorista:
Aquí, aquí!
Ets deus haver fet un cop al nas.

(La Taxista es toca el nas i li comença a sagnar. Es taca les mans de sang, de forma exagerada, i les mostra. Ell es commou i s'aproxima a la Taxista per ajudar-la, però ella s'aparta, es queda paralizada en un lloc i es desmaia. Ell es treu l'americana i la tapa per a protegir-la del fred.)

Motorista:
Eh, Tu, pssst!

Entro a l'habitació i me n'adono de seguida que és la del pare. Tot i que ja se n'han emportat els mobles, no en queda ni un dels llibres que hi havia a la seva biblioteca, ni un paper al terra, res. Estic segur que és l'habitació del pare, perquè començo a veure, que a un costat de la paret, apareixen escrites unes frases en retolador blau.

Ell sempre utilitzava retolador blau, em dic, i m'ho confirmo, a més, aquest traç i aquesta olor dolça...

Podria reconèixer el significat de les frases però ara mateix no te les podria reproduir, perquè estan formades de paraules que no signifiquen res important si no te les mires amb convicció... banals, sí. I, a més, solament tenen veritable sentit si les llegeixes en la paret de l'habitació del pare escrites per ell amb un retolador blau; és absurd que te les intenti desxifrar. Les paraules et condueixen d'una paret a l'altra, i, de vegades, perceps que no hi ha espai per a cap altra paraula més; altres vegades, hi trobes que encara queden trossos de paret neta, depèn de com te les mires: Algunes frases es connecten amb les altres a través d'una espècie de ponts de ferro dibuixats, d'altres, amb estranys senyals que anticipen la imatge d'una teulada, les teules molt ben enganxades i resistents, o un motor de vint vàlvules, saps? Que s'inflama, no?, quan està engegat o alguna cosa així; fletxes que et condueixen a dues autopistes alhora o a tres, no sé, no estic segur; de sobte sembla que puc veure alguna cosa al sostre:

Després de dues cases amb les portes obertes, quatre paraules subratllades amb el mateix retolador blau; aleshores és quan sento que estic a punt de comprendre tot el que havia estat buscant:

la suma de tres números, que ara mateix tampoc te'ls podria dir perquè només guarden el seu significat dibuixats al sostre de l'habitació del pare, fan clarament un resultat que jo havia anat a col·locar:

Alguna cosa que no sabia, fins aquell moment, alguna cosa que havia estat buscant tota la vida.

Vull obrir les finestres, però me n'adono que allí no n'hi ha, de finestres, la llum, doncs, deu venir d'algun lloc. Aleshores, em deixa de preocupar si no trobo d'on surt la llum, perquè tampoc veig cap làmpada a l'habitació;

I ara sí, aquestes sí que tenen sentit:

Ho reconeixes? Mira com han baixat les paraules per la paret

(Silenci.)

Intento seguir les paraules una a continuació de l'altra, una darrera l'altra fins al final, res no és obvi, tot essencial i únic, sense cap solemnitat. Saps que, en acabar, arribaràs a la veritat, a posar sota de l'operació la xifra definitiva. Ho saps, aquesta és la teva convicció i saps també que a partir d'aquest moment s'han acabat tots els misteris... tot és resolt.

Arribes fins a la tanca dels fruiters, et menges una nespra, o agafes amb la mà un ocell i li mires els ulls directament, o agafes una cullera que acabes de llegir, t'enfiles fins a la línia dels números que es divideixen i sumen alhora i que donen els mateixos resultats: ja hi ets; trobes les primeres paraules,

passes de llarg la paraula: Fang;
passes de llarg la paraula: Tetera;

passes de llarg la paraula: Gravat
o Pont de Ferro
o Geometria...
i continues... Ja estàs a punt d'arribar, ja estàs a punt d'arribar perquè el
plaer és immens,
tot i que costa aconseguir el final,
però aquí no hi ha temps

(Pausa.)

Mira, ara acaba de passar un altre Taxi.

Ell:
Tot això què vol dir?

(Silenci.)

Deu voler dir alguna cosa, no?

(Silenci.)

Què he de fer?

(El Motorista es fa uns copets als pantalons amb la mà, lleus i delicats. Pensa alguna cosa. Silenci. Emet unes paraules desconegudes i amb un to de veu quasi inaudible, però amb una intenció de compromís o d'advertència o de revelació.)

Ell:
Què?

(El Motorista insisteix, però en la mesura que ho intenta cada cop es redueix més el volum de so.)

Ell:
És que no et sento.

(El Motorista li fa el gest que s'apropi i Ell ho fa.)

Què?

(El Motorista insisteix i li demana que s'apropi cada cop més.)

Ho sento... Ho sento tant!

(El Motorista fa un petit moviment i intenta dir-li alguna cosa a cau d'orella. Ell fa que no amb el cap. El Motorista insisteix i Ell fa que no amb el cap. Fins que se separen.)

El Motorista:

Si!

Ell:

És que no t'he sentit!

(El Motorista somriu. Es fa uns copets als pantalons, s'arregla una mica la camisa. Cau a terra sobtadament. Ell es porta les mans al cap. Flash de llum.)

Primera il·luminació:

Tot et serà revelat

En el silenci

Dels que són allà

Perquè són allà.

3. A l'endemà

(Veiem que s'aixequen dues parets als costats de la paret que ja existeix, formant una caixa. Veiem l'aparició de la llum d'un fluorescent central. S'il·lumina tot. Sala d'espera de la UCI d'un hospital. Dues portes, la de l'esquerra, permet el pas al passadís general de l'hospital i altres sales d'espera, i la de la dreta, als box de la UCI.

9:00 Hores. En una de les cadires, un home assegut amb les mans al cap. Veiem que Ell penetra l'espai i observa L'Home detingudament. Ell se'n va. Al cap d'una estona torna a entrar. Ell va vestit amb la mateixa roba que portava en l'escena anterior, una mica malgirbada i amb taques de sang. A través del sistema de megafonia de l'hospital se sol·licita els serveis urgents d'algun metge de guàrdia. Ell no ha dormit en tota la nit. L'Home, tampoc.)

Ell:
Bon... dia...

(L'Home es despentina amb les mans. Se'l queda mirant fixament. Fa un gest amb l'espatlla)

La UCI, no?

(Silenci.)

Em permet?

(Silenci.)

Fora no posa res..

(Ell s'asseu al costat de l'home. El seu cos toca, accidentalment, el de l'home.)

Perdoni

(Silenci.)

Quina hora deu ser?

(Silenci.)

Les altres sales són plenes, per això he vingut aquí.

(Silenci.)

No li fa res, oi?

(Silenci.)

No. No?

Home:

Què? (...) És que no l'he entès./ (...) M'ha dit res?

Ell:

/No hi ha cap finestra aquí./

(L'Home s'incorpora, agafa el mòbil, hi mira si no té cap trucada i surt. Ell el segueix amb la mirada i es queda en silenci. L'Home torna a entrar.)

Home:

Allà!

(I fa un gest amb el rostre que apunta una direcció a fóra.)

Allà!

(L'Home torna a sortir d'escena. Ell s'asseu en el lloc que ha deixat lliure l'Home.)

Ell:

Està calent.

(Ell torna al seu lloc. S'ho rumia i torna al lloc que ha deixat lliure l'Home. Espera. S'adorm per uns instants, es torna a despertar. Mig s'adorm i es torna a despertar. Torna al seu lloc, s'ho rumia, i s'asseu al lloc que havia estat ocupat per l'Home. Es relaxa. Observa els fluorescents que pengen del sostre. Es queda adormit.

...

Al cap d'una estona, apareix l'Home amb un entrepà i una ampolla d'aigua. Ara vesteix un uniforme de cobrador d'autopistes. Menja ràpidament i amb agilitat, sense estridències, mentre li clava la mirada a Ell. Beu fins al final. Ell es desperta i se n'adona que l'Home el mira. Torna al seu lloc anterior.)

Ell:
Perdoni.

(L'Home se'l mira una estona més, sense comprendre massa bé el que fa Ell i es manté en silenci. Vol mirar-se l'hora al rellotge, però se n'adona que se l'ha descuidat. Mira cap a fora, com si intentés recuperar alguna cosa. Es torna a buscar el rellotge. Desisteix, Mira a Ell.)

Ell:
Perdoni.

L'Home:
Per què?

(Silenci.)

Que per què?

(Silenci.)

Ell:
Jo tampoc en tinc.

(Fa un gest de no tenir rellotge)

(Silenci.)

Però ja s'hi pot entrar (...) Sí, ja han cridat als familiars (...) Vostè és familiar de l'Amadeu Fàbregas, no?

Home:
Germà

(L'Home el mira en silenci. Mira la porta d'entrada de la zona de visites i els box de la UCI i s'hi dirigeix.)

Ell:

Jo m'esperaré aquí el temps que calgui.

(L'Home penetra la zona de visites. Ell s'aixeca i espera.)

No m'ha sentit!

És clar, no ho ha sentit.

(Se sent un timbre. Hi ha una petita distorsió en la intensitat de llum dels fluorescents que Ell percep de forma inquietant. S'asseu al seu lloc i neteja amb les mans el lloc que havia ocupat l'Home. Es torna a aixecar. Fa un gest d'entrar a l'àrea dels box de la UCI, però s'ho repensa.)

Aquí em quedo.

(Conta.)

1, 2, 3, 4, 5... 6... 7...
8...

(Llarg Silenci.)

(L'Home surt vestit amb una bata hospitalària per a visitants, mentre es treu els guants de làtex. Se n'adona que porta encara la bata, se la descorda amb agilitat. El mira a Ell i torna a penetrar l'espai d'on ha sortit. Surt decididament, havent deixat el vestuari sanitari dintre. Mira al seu voltant, mira el seu seient, s'hi dirigeix. Alguna cosa el fa canviar d'intenció, mira cap a la sortida de l'espai de visites, s'ho repensa, s'asseu. Agafa el telèfon mòbil i truca. Ho fa discretament, procurant de no ser vist per algun guàrdia.)

L'Home:

Malament..., malament..., mira es que...

Si, mira, escolta...

No, no puc parlar més fort...

No, que aquesta nit em substitueixi algú...

Jo què sé... Però si porto tota la nit trucant-te...

Ja ho sé...

Cony, però què puc fer!

He deixat el meu nebot amb la veïna...

A casa meva, on si no?...

Tiu, demà et truco...
Que demà et truco, que no puc parlar més fort, collons!
Què?
Hòstia, no!
Hòstia
No, no li diguis res...
Val... val...
Sí, no importa, ara vinc.

(Penja el telèfon. S'incorpora. Fa el gest d'iniciar una nova trucada, però abans el mira a Ell com si esperés la seva autorització.)

Ell:
No posa enlloc que aquí no es pugui trucar.

L'Home:
No, no, és que abans, un *tiu* m'ha mirat malament. Si, sí que està prohibit.

(Truca ràpidament i parla per telèfon.)

L'Home:
Sí, sóc jo....
No se sap res...
Sí?...
Es porta bé, sí...
No, no. A la UCI, si...
Si...
És molt amable amb mi, vostè. Això mateix li volia demanar.
Només serà per aquesta nit... demà...
No, no el despertí
Demà, segur...
És que m'ho ha tret de la boca
No cal que el porti a la guarderia
Gràcies...
No, a les vuit, segur.
Gràcies.

(Penja. Mira l'hora en el mòbil. Silenci. S'asseu. Pausa. Es porta les mans al cap. S'acaricia el clatell de forma viril.)

Ell:
Necessita ajuda.

(Silenci.)

Jo, jo podria...
Ho sento.

(Baixa la intensitat de la llum. Els dos homes ho perceben. Es miren sense saber quina resposta donar-se. Flash de llum.)

4.

Al Tercer dia

I

(Sala d'espera de la UCI. Penombra. Apareix Ella. Es queda al llindar de la porta d'entrada. Té el rostre cansat; intenta reconèixer l'espai. Vesteix de forma provocativa i inadequada. Calça unes sabates de taló altíssimes i estridents. Ell està mig adormit, assegut a la seva cadira. La seva americana descansa sobre el seient que ocupava l'Home. Ella surt. Ell es desperta, de sobte, com si hagués sortit d'un somni angoixant, i s'aixeca. S'ho repensa, s'asseu i torna a adormir-se. Entra l'Home amb un diari, encén el llum i s'asseu. Vesteix amb la mateixa roba del dia anterior. Ell s'aixeca de sobte en sentir-lo.)

Ell:

Bon... dia...

(Silenci.)

L'Home:

(Assenteix.)

Mm!

(Silenci.)

Ell:

Ha descansat?

L'Home:

M?

Ell:

Que si ha pogut descansar una mica?

(Silenci.)

La nit ha estat tranquil·la. No cal que pateixi.

(Apareix Ella. Es queda al llindar de la porta d'entrada. Silenci. L'Home s'aixeca i s'enfronta cara a cara amb Ella, llença el diari per terra i surt d'escena. Ella es manté en el seu lloc. Ell s'asseu. Ella se situa dintre de l'espai. L'Home torna a entrar i es dirigeix cap a Ella violentament, però, a mig camí, es paralitza. L'Home torna a seure. S'aixeca i se'n va. Ella es queda quieta. Ell s'aixeca. Ambdós es miren, Ella dissimula una mica, no s'atreveix a fer cap passa. Ell fa el gest de seure, però s'ho repensa i torna a la seva posició anterior. Agafa la seva americana. L'Home torna a entrar. Ell l'observa. Pausa. Ella surt.)

Pausa.

L'Home se'n va. Ell es queda sol. S'aproxima a l'entrada de l'àrea dels box d'ingressos i fa marxa enrere. Reclams generals per megafonia per anunciar les visites als diferents pacients que són als box d'observació de la UCI. Portes, timbrades i veu, algun plor. Ell recull el diari del terra, l'endreça, l'obre, el torna a endreçar i el desa sobre el seient que havia ocupat l'Home. Ell s'asseu i es pentina amb la mà. S'adorm, satisfet.)

II

(Han passat unes quantes hores. Segon torn de visites. Apareix l'Home. Observa l'espai, com si necessités comprovar alguna cosa. Surt i torna a entrar acompanyat d'Ella. La manera de caminar de la dona és lenta i maldestra, com si acabés d'arribar d'un llarg viatge, o d'una festa, o d'un lloc perdut. Fa equilibris sobre els altíssims talons. L'Home li assenyala a Ella que sigui. Ella intenta abraçar-lo però l'Home procura mantenir-se a distància i se separen. Ella es dirigeix a les cadires i s'asseu, sempre vigilada per l'Home, que surt per la porta d'entrada dels box on són els pacients. Ella es fixa en Ell, que dorm. Ella fa un gest d'aixecar-se i es torna a seure provocant un moviment en la cadira, dissimula. Ho torna a fer. S'escolta un timbre. Ell es desperta d'un llarg somni. Reconeix l'espai, s'aixeca de sobte, descobreix la dona, es sorprèn, torna a seure. Es repassa els cabells amb la mà, s'arregla el coll de la camisa. Silenci. Agafa el diari que és al seient. Ella l'observa. Agafa l'americana i se la posa. Aparta la mirada. Entra l'Home vestit amb l'uniforme sanitari de

visita: Bata i barret i, a les mans, porta l'uniforme sanitari per Ella: bata, barret, guants de làtex, calça llarga i mitjons de plàstic per protegir les sabates.)

L'Home:
Ja hi pots anar...

(Ella s'aixeca amb dificultat. Ell l'ajuda.)

Ella:
Gràcies

L'Home:
Està bé.

Ell:
No es mereixen.

(L'Home s'apropa a Ella amb destresa viril i li entrega la indumentària hospitalària. Ella comença a vestir-se.)

L'Home:
Veuràs dues portes

(L'Home mira a Ell. Al cap d'un instant, l'hi enretira la mirada.)

Box 3, no. Em comprens?

Box 4. No cal que truquis el timbre. Em comprens?

Ella:
I aquest home...

L'Home:
Res.

Ella:
Pensava que el coneixies

L'Home:
Jo què sé

(Ella fa el primer gest d'anar-se'n)

No. A poc a poc. A poc a poc!

(Es paralitza. Regula el tempo. Torna a iniciar el recorregut anterior)

Molt bé. En silenci, comprens?

No, en silenci.

(Observa els seus talons.)

Espera.

(Ella es paralitza.)

Ella:

Box 4, no? Qui hi ha al 3?

L'Home:

T'ho has de posar tot. Jo què sé.

(Ella es posa el barret o ho intenta.)

Està bé. Continua, continua.

Aquest tiu, no sé... es veu que...

(Ella penetra el llindar de la porta que condueix als Box de la UCI, sense haver acabat de vestir-se amb la indumentària dels visitants. L'Home l'acompanya fins a desaparèixer per un instant. Torna a sortir l'Home com si sentís un moment d'alegria o de satisfacció.)

Ell:

Millor?

L'Home:

Què?

Ell:

Millor?

(Silenci.)

L'Home:

Millor què?

(Ell intenta explicar-se, però es queda en silenci.)

Ell:
...no, res

L'Home:
Que millor què?

(Silenci.)

Però què em diu?
Millor què?

Ell:
Res.

L'Home:
Com que res?

(Silenci.)

M?

Ell:
Perdoni, jo....

L'Home:
Es que no... l'entenc

Ell:
És igual.

L'Home:
És igual, no.

Ell:
Perdoni, perdoni.

L'Home:
No sé. Miri... no sé.

Ell:
Ho sento.

(L'Home deixa de mirar-lo i surt darrere de la dona.)

Ho sento

(Ell es queda mirant la llum del fluorescent que ve del sostre. Fa un so amb la boca com si imités la remor del fluorescent. S'asseu. Flash de llum.)

III

(Apareix la dona, de la zona de visites, seguida de L'Home. Ella es treu el barret i els guants sanitaris i es deixa els mitjons de plàstic que cobreixen les sabates. L'Home encara no s'ha tret el barret sanitari. Ell fa el gest d'aixecar-se, tot i que no sap ben bé què ha de fer. Pausa.)

L'Home:

Apa, anem-nos-en fora!

(Ella es resisteix.)

L'Home:

Anem a sopar alguna cosa.

(Silenci.)

Ell:

Perdoni, jo... /

(Ell s'aixeca, com a cortesia, perquè s'adona que sobra, i fa el gest de sortir. Aleshores, torna enrere per a recuperar la seva americana i la busca.)

L'Home:

/Si hi ha sort, veuràs el teu fill despert.

Ella:

No es preocupi, quedi's, no cal.

L'Home:

Que no m'has sentit?

(Ell insisteix.)

Ella:
No cal, de veritat.

(Ell es paralitza. Silenci. L'Home es mostra incòmode. Ella es mostra incòmoda, també. Ell torna al seu lloc i s'asseu. Silenci. L'Home se n'adona que encara porta el barret sanitari, se'l treu bruscament i se'l guarda a la butxaca dels pantalons. Pausa.)

L'Home:
Ja has sentit al metge, el meu germà no es pot quedar així més de tres dies.

Ella:
No.

L'Home:
No, què?
Eh?
No què?
Digues, no què?
(...)
Per què no em contestes, eh?
(...)
Per què no has signat l'autorització, tu ets la seva dona, no?
(...)
Què hi pinto jo aquí?
(...)
Per què no em contestes?

Ella:
No ho sé

L'Home:
No ho saps?

Ella:
Vull passar la nit aquí...

L'Home:
Avui faig el torn de nit al peatge i encara no he pogut ni anar a dutxar-me!

Ella:
Vull tornar a veure'l

L'Home:
...doncs ja s'ha acabat l'horari de visita

Ella:
M'esperaré

L'Home:
Hòstia!

(Silenci.)

Ella:
Sola

L'Home:
Per a què has tornat?

(Silenci, intenta contenir-se.)

I el teu fill?

(Silenci, intenta contenir-se, en no rebre resposta.)

Hòstia, hòstia!

(Surt d'escena. Ella busca un lloc per seure, molt nerviosa. Descobreix que Ell hi és... Torna a entrar l'Home.)

L'Home:
Filla de puta!

(L'Home surt d'escena. Ella es queda paralitzada. Ell s'asseu. Ella no sap què ha de fer. Ella es mira els mitjons sanitaris que li cobreixen les sabates. Ell la mira. Ella el mira. Ella s'allunya una mica. Els dos s'aparten la mirada. Ella s'hi torna a aproximar, nerviosa. S'apropa a la porta d'entrada de la zona dels box i ràpidament fa un tomb i surt per la porta d'entrada a la Sala d'espera. Torna a entrar. S'hi queda, al llindar, amb molta por. Ell agafa el tros d'entrepà que li queda i se'l comença a menjar. Ella s'apropa i finalment s'asseu. Eviten les mirades. Silenci.)

Ell:
Quina hora deu ser.

(Ell la mira atentament. Ella fa el gest de no portar rellotge i que no sap l'hora.)

És tard.

(Silenci.)

No li fa res que em quedi aquí a passar la nit...?

(Silenci.)

Totes les altres sales d'espera de la planta estan plenes de gent.

(Ella fa un gest d'acceptació.)

Una mica?

(Li mostra una ampolla d'aigua. Ella se'l mira. Agafa l'ampolla d'aigua i es beu tot el contingut sense respirar, fent glopades fortes.)

Si vol li vaig a buscar un entrepà,

(Li mostra el que tros que li queda.)

hi ha una màquina a l'entrada de l'hospital, sap on li dic?, just al costat dels lavabos; funciona tota la nit, tenen un vigilant i tot, molt a prop.

(Ella li torna l'ampolla d'aigua, agafa el bocí d'entrepà que li queda i se'l menja. Ell s'aixeca. Ella el mira. Ell surt d'escena. Turbulències amb la llum dels fluorescents. Algun missatge hospitalari incomprendible. Ella s'incorpora, es mira els mitjons de plàstic sanitari. Mira la porta de visita. Es canvia de cadira, s'hi asseu. Ell penetra l'espai, observa el canvi i s'asseu al seu costat. Es treu de la butxaca uns tovallons.)

Ell
Tingui.

(Ella agafa un tovalló i se'l passa pels llavis.)

Era bo? En vol un altre? També n'hi havia de formatge i... unes amanidetes que tenien molt bona pinta.

(Ella agafa l'ampolla d'aigua i hi beu. Li passa l'ampolla d'aigua a Ell que també hi beu un parell de glops.)

El meu estava boníssim.

(De sobte, Ella s'aixeca de la cadira i surt d'escena per la porta de la Sala d'espera. Ell s'incorpora. Ella torna a entrar i es queda al llindar de la porta. Molt nerviosa.)

(Silenci.)

Ella:
Un accident.

Ell:
Sí, una putada!

Ella:
Un accident!

Ell:
El seu home?

Ella:
Podríem dir que sí.

Ell:
Ja.

Ella:
Ens posem nerviosos

(Pausa.)

Ens posem molt nerviosos...

Ell:
No hi ha res a fer.

Ella:
Ja ho ha vist... Ningú s'ho espera i et canvia el sentit de tot!

Ell:

Sí.

Ella:
I com està el seu... familiar?

Ell:
No, no és un familiar. No.

Ella:
Ja.

(Silenci.)

Perdoni, em sembla que

(Ella fa el gest de vomitar. No pot resistir més. Ell s'hi apropa per ajudar-la. L'acció es paralitza. Turbulències amb la llum dels fluorescents, algun missatge hospitalari incomprensible. Els dos s'asseuen. Ella es neteja els llavis amb un tovalló i està nerviosa.)

Ella:
Ho sento.
És que m'he posat molt nerviosa.

Ell:
No es preocupi.

Ella:
Ho sento ho sento, quin desastre

Ell
Tingui.

(Li dóna uns tovallons.)

Ella:
Els nervis se'm posen aquí i ...

Ell:
Respiri.
(Ell respira profundament.)

Així

Ella:
Tot això encara em posa més nerviosa.

Ell:
Respiri, va.

Ella :
No sé.

Ell:
I miri els fluorescents, sí, de veritat.
(...)
A mi em tranquil·litza.
(...)
Provi-ho...

Ella:
No sé no sé

Ell:
Miri... Sembla que el temps anés més de pressa.
Ho veu?

(Silenci.)

Ella:
No és veritat.

(Silenci.)

Ell:
S'hi ha de fixar bé.

(Silenci.)

Ella:
No hi ha res a fer.

(Ambdós es queden, la mirada fixa, en els fluorescents.)

Té fills, vostè?

Ell:
No.

Ella:
M!

(Silenci.)

Ell:
No.

(Silenci.)

Sóc un home sol que...

Ella:
Fa cara de bona persona.

Ell:
Jo...

Jo vaig parar el taxi que li va fotre l'hòstia al seu home.
Està bé, tècnicament jo no vaig cometre cap falta, ja ho sé. Està bé, era de nit i la calçada estava humida i tots estaven una mica despistats. La taxista i el seu home, i anaven molt ràpid, però jo vaig parar el taxi, vaig decidir aquell taxi... i per culpa meva es va desviar... i la moto passava i...

(Silenci.)

Al final Ell em va intentar explicar alguna cosa que no vaig poder entendre, que de fet no seria capaç de recordar, però que era molt important.

(Silenci.)

Vostè m'entén?

/Ella:
(Amb veu molt baixa i superposant-se a la veu d'Ell...)
Sisplau no em continuïs tractant de vostè, no ho suporto

Ell
Li faig voltes i voltes, sap?, i no puc!
Molt bé/

(Silenci.)

Ella
Quant temps portes aquí?

Ell:
No sé, dos, tres dies.

(Silenci.)

Ella:
I què vols?

(Llarg Silenci.)

Ell:
Si pogués ajudar-la... te, sí... d'alguna manera.

(Silenci.)

En el que fos.

(Silenci.)

Pots demanar-me el que vulguis.

(Una veu per megafonia hospitalària reclama la presència urgent d'algun familiar del pacient Amadeu Fàbregas. Ella s'asseu. S'incorpora, fa unes passes per l'espai, el gest de sortir, però torna sense creuar el llindar de la porta i s'apropa al límit que la separa del públic. La veu en off reclama la presència, un altre cop, del familiar del pacient Amadeu Fàbregas, box Número 4. Ella fa el gest d'entrar a la sala UCI, però no es veu capaç. Es miren. Ell s'incorpora. Ella penetra la sala UCI. S'escolta un timbre. Ell s'asseu, es porta les mans al cap i tira el cos cap endavant, buscant la posició fetal. La intensitat de la llum dels fluorescents disminueix i torna amb més incandescència; torna a disminuir. Distorsió. Una certa penombra.)

IV

(Veiem que apareix un Home Desconegut i l'observa llargament. Al cap d'una estona se'n va. Torna a aparèixer. Encén l'interruptor dels fluorescents. L'Home Desconegut està una mica desorientat. La intensitat de la llum li molesta la mirada.)

Home Desconegut:
Em permet?

(Ell no contesta.)

Perdoni.

(Silenci.)

Quina hora deu ser?

(Silenci. L'Home Desconegut s'asseu al costat d'Ell i, sense voler, li toca la cama o li mou el seient.)

Perdoni.

(Silenci.)

Li demano excuses, sisplau, no ha estat la meva intenció molestar-lo, cregui'm.

(Silenci.)

M'escolta?

(Ell s'incorpora i l'observa fixament.)

Podria quedar-me aquí a passar la nit?
Totes les altres sales d'espera estan ocupades.

(Ell fa el gest amb l'espatlla de no donar-li importància...)

I estan adormits.

...i torna a la seva posició anterior. S'asseu.)

Com es pot dormir?, no?

Aquí!

(Pausa.)

No hi ha cap finestra aquí!

(Ell es torna a incorporar i l'observa.)

Ell:

Allà.

(I amb un gest del seu cap li indica algun lloc fóra de la sala.)

Allà, allà.

(Silenci.)

(Per megafonia demanen la presència dels familiars o acompanyants del pacient ingressat al box número 3, de forma urgent i reiterativa. Demanen a més, la presència immediata del grup de metges d'urgència.)

Home Desconegut:

Perdoni.

És per aquí, oi?

(Ell fa que sí amb el gest i li assenyala que ha d'agafar l'uniforme protocol·lari: barret, bata, guants, etc.)

Ah, sí!

(L'Home Desconegut desapareix per la porta dels box de la UCI.)

V

(Ella entra per la porta de l'àrea de visites de la UCI amb el barret sanitari de visitants, els guants, els mitjons que protegeixen les sabates de taló alt i una bata. Es queda paralitzada i en silenci. Ell, lentament, s'hi aproxima i l'ajuda a treure's la indumentària sanitària. Primer el barret i els guants. Silenci.)

Ella:
Així està bé.

Ell:
Com està?

(Després, la bata. Silenci.)

Ella:
Així està bé.

Ell:
Bé?

Ella:
Així està bé!

Ell:
Pitjor.

(Al final, Ell s'agenolla per ajudar-la a treure's els mitjons de plàstic que cobreixen les sabates.)

Ella:
Què fas?

Ell:
Deixa-m'ho fer, sisplau.

Ella
No!

Ell:
Deixa-m'ho fer...

(Ella es resisteix una mica...

Sisplau, sisplau.

...però es deixa fer. Ell li treu els mitjons de plàstic, amb molta cura, i els hi entrega. Fa una reverència als seus peus.)

Ella:

Tu diries que jo sóc una mala persona?

(Silenci. Ell s'incorpora.)

Ahir em va despertar un somni:

Havia tornat a casa després de tot aquest temps: havien passat exactament sis mesos, tres setmanes i dos dies: obria la porta i entrava al saló: tot era brut de fang, però a mi no em semblava malament, al contrari, més aviat era agradable; entrava a la cuina, entrava a l'habitació del nen, entrava al quarto de bany i, tot i que no hi havia ningú, sabia en tot moment que ell era a l'altra banda... Aleshores me n'adonava que tenia davant una tetera de porcellana molt neta i brillant.

I jo comprenia amb tota claredat que la distància que em separava d'ell era un triangle de tres parts iguals i després un quadrat. Era tan evident, era tan simple que al cap d'una petita estona els podia tenir a les mans, i aleshores ja eren part d'un gravat molt antic.

Jo sabia molt profundament i amb tota certesa que havia de penjar el gravat a la paret i... ho vaig intentar. Em va portar mig somni trobar el lloc adequat i, quan el vaig trobar, tot encaixava:

Vaig poder veure el pont de ferro i una casa just per sota, la veu?

Finalment podia veure'l, havia valgut la pena: ell volia creuar el pont de ferro però no podia, em mirava i em deia alguna cosa que no podia sentir, era lògic, tot estava molt ben pensat dintre del gravat, va insistir i insistir fins que, amb molt d'esforç, al final, ell treia un paper molt gran i escrivia una sèrie de números i de lletres, que portaven a un resultat que ell subratllava amb èmfasi.

No vaig saber què dir-li. Se suposava que jo havia d'entendre alguna cosa important però no vaig poder i així se'm va passar l'altra mitja part del somni. Aleshores va ser quan va començar a sonar un telèfon, un cop i un altre, sense descans... i vaig saber el que havia passat.

(...)

Un moment, em sembla que...

(Els dos observen l'origen del so que surt dels fluorescents a mitja intensitat.)

Ella:

Per cert

No li diguis res al seu germà del que m'has explicat.

Et mataria

(...)

Ell:

T'hi has fixat?

Ella:

T'hi has fixat?

(...)

Tenies raó. Ara sembla que hagués passat molt de temps.

(Flash de llum.)

Segona il·luminació:

***El temps circula fins i tot per sota de les portes com la pols
o entra en el cor dels fluorescents i es crema.***

5.

Al Quart dia

(Ella dorm tranquil·lament. Ell la mira amb cura. Certa penombra. De sobte apareix L'Home i encén els llums. Els fluorescents recuperen tota la força com si es fes de dia.)

L'Home:
El teu fill és a baix.

(Silenci.)

M'has sentit?

Ella:
Què? Quina hora és?

L'Home:
Que si m'has sentit?

Ell:
Que el teu fill és a baix

(Pausa.)

L'Home:
No m'han deixat pujar-lo. No deixen entrar els nens... Els he dit als de l'entrada que se'n fessin càrrec mentre...

(Pausa.)

...Has passat bé la nit?...

(Ell s'incorpora.)

Ell:
Vol seure?

(Silenci.)

L'Home:
...mentre pujava i avisava la mare perquè baixi a buscar-lo.

(A Ell.)

No, gràcies

(Silenci.)

Ella:
Molt bé.

(Silenci.)

L'Home:
Molt bé... Què?

(Pausa.)

Ell:
Jo podria...

Ella:
Ssst!

L'Home:
Què passa?

Ella:
Deixa'l tranquil.

L'Home:
Què passa?

Ell:
Res, que...

L'Home:
Però a vostè què li passa?
Aquest *tiu* em té fart!

Ell:
Tot es pot arreglar.

Ella:
No t'hi fiquis, sisplau.

L'Home:
No ho entenc.

Ella:
Deixa'l.

L'Home:
Aquest diu que tot es pot arreglar.

Ell:
Sí, es pot intentar.

L'Home:
Hi ha coses que no.

Ell:
Jo només vull ajudar-vos i no em costa res, segur.

Ella:
Deixa'l, per favor, sisplau.

L'Home:
El nen és a l'entrada, amb un guarda de seguretat que ens està fent un favor. Se l'ha de portar a la guarderia, avui la meva veïna no se'n pot fer càrrec.

(Silenci.)

Ell:
El puc portar jo.

Ella:
Per favor, no

L'Home:
Però això què és?
De què coneixes a aquest *tiu*?

Ella:
No, jo no el conec, de res. De...

L'Home:
Ah, no?

Ell:
No, no ens coneixem

L'Home:
I aleshores? No ho entenc.

Ella:
Només hem estat parlant

Ell:
No em costa res.

L'Home:
No necessitem ajuda de ningú, entesos?

Ell:
Sí que la necessiteu

El Hombre
Entesos?

(Silenci.)

Queda clar?

(Silenci. Ell fa el gest d'aproximar-se a L'Home, de forma amable.)

Quedi's en el seu lloc i no es mogui ni un pam...

Ella:
(A L'Home) Té un familiar, vull dir, /un conegut, no

Ell:
/El meu pare/

Ella:
El seu pare, molt malament, sisplau.

(A Ell) Prou, sisplau.

Ell:
Si tu m'ho demanes

Ella:
Et demano aquest favor, sí

Ell:
Està bé

L'Home:
Però què vol dir, això?

Ella:
No ho sé.
Deixe-m'ho així, sisplau, que estem molt nerviosos

(Silenci.)

L'Home:
Deixe-m'ho així, sí, que potser estem molt nerviosos

Ell:
Jo només volia ajudar, no voldria que m'interpretéssiu malament.

Ella:
Molt bé

(Pausa.)

L'Home:
Vés a portar el teu fill a la guarderia.
(...)
És just al costat de l'edifici on vivies amb el meu germà.

(...)
Saps on és, oi?

(...)
Te'n recordes?

Ell:
Perdoneu la meva insistència.
Ja li he dit que hi podria anar jo mateix, si em dieu com faig per arribar-hi i totes les instruccions, menjar, horaris de dormir de la criatura i tot això, fins

i tot podria portar-lo a casa... meva... o de la meva germana; allà no estaria sol.

(Silenci.)

Li ho dic, com que ha dit que la seva veïna no...

L'Home:
...Vostè està boig, oi?

Ell:
No

L'Home:
Vostè deu estar boig

Ell:
No, és...

L'Home:
...Si no, no té una altra explicació

Ell:
No, li ho dic amb tota la bona voluntat del món, amb tota honestedat, amb la més profunda sinceritat.
Com li podria dir?
Miri'm als ulls.
Miri'm els ulls! Què puc fer, digui'm, què puc fer?

(Llarg Silenci.)

Ella:
Hi ha hagut una complicació greu a la matinada

(Silenci.)

Tenim fins a les vuit del vespre

(Silenci.)

Si no fa cap signe de millora...

(Silenci.)

He signat l'autorització

(Silenci.)

L'Home:

Quina hora és ara?, quina hora és?

(A Ell, que ha fet el gest de sortir d'escena.)

On va, vostè?

(Ell es paralitza. L'Home s'adreça a Ella.)

Fes el que hakis de fer.

(Ella s'acomiada d'Ell, i s'apropa al límit que la separa del públic, observa. Comprova alguna cosa. Ella se'n va d'escena. Es queden el dos homes en escena, sols i en silenci. S'asseuen. Al cap de un lapse de temps considerable, L'Home s'aixeca i entra a la sala de visites. S'escolta un timbre. Ell s'aixeca i ocupa la cadira de L'Home. S'escolta el timbre un altre cop, dos, tres... Pausa.)

Ell:

És freda.

(Al cap d'una llarga estona, L'Home surt de l'Àrea de boxes de la UCI i es dirigeix cap a la porta de sortida, però just al llindar, es paralitza se'n torna, mentre, Ell, en veure'l, es canvia de cadira. L'Home es dirigeix cap a la cadira que ocupava abans i s'asseu. El dos homes es queden en silenci.)

L'Home:

S'estima més seure aquí?

(Ell fa el gest de no comprendre.)

No, es que com que he vist que sempre que m'aixeco...

Ell:

No, es que...

L'Home:
Canviem la cadira si ho prefereix.

Ell:
No, no cal.

L'Home:
Li agrada la meva cadira?

Ell:
És que... s'hi veu millor l'entrada.

L'Home:
No m'hi havia fixat.

Ell:
És només per això.

L'Home:
Ja.

Ell:
Es controla millor l'entrada.

L'Home:
Ja.

Ell:
I es veu una mica de llum natural.

L'Home:
Ah!

Ell:
Sí.

L'Home:
Per les finestres.

Ell:
Sí, exacte, entra una mica de llum natural.

L'Home:

Ja.

(Silenci.)

Ell:

Es veu si és de dia o si es de nit.

(Silenci.)

L'Home:

No m'han deixat veure el meu germà.

(Silenci.)

Com està... el seu pare?

Ell:

El meu pare?

L'Home:

Sí...

(Ell fa un gest amb l'espatlla de no hi ha res a fer.)

Ell:

M... Psst.! Està mort.

(...)

Vull dir que ja no hi és... Vostè m'entén?

(Silenci.)

L'Home:

Sembla que ahir es va morir l'home del box 3.

(Silenci.)

Hi va aparèixer un *tiu* allà que em va dir que era el seu fill.

(Silenci.)

Ell:
El meu pare està... Mmmm... En la Sala 1...

L'Home:
Ah, això és allà fons del passadís.

Ell:
Molta gent.

L'Home:
Sí, allà hi ha molta gent, sí...

Ell:
Sí.

(Silenci.)

L'Home:
Doncs serà millor que sigui aquí, no?

Ell:
No, no cal.

L'Home:
No en parlem més, home!

(L'Home s'aixeca de la seva cadira i amb el gest fa que ell s'hi assegui.)

Així podrà veure millor si el necessiten allà al fons.

Ell:
És clar.

(Silenci.)

L'Home:
M'he d'esperar fins a les vuit perquè arribi el metge.

(Silenci.)

I vostè en què treballa?

Ell:
Jo?

L'Home:
Sí

Ell
Doncs, jo sóc...
Com li podria explicar?
A mi m'agrada escriure.

L'Home:
Ah, és escriptor

Ell:
No, exactament.

L'Home:
Ja.

Ell:
És que encara no...

L'Home:
No... què?

Ell:
No és fàcil per mi

L'Home:
No hi ha hagut sort.

Ell:
Això; sí, digueu-m'ho així.

L'Home:
Ja.

Ell:
Faig classes, quan em truquen...
Sóc professor

L'Home:
En la universitat?

Ell:
No, no, en...

L'Home:
Un Institut

Ell:
No, faig algun curs... centres cívics... sap?

L'Home:
Ja.

Ell:
I també em dedico al ram dels llibres.

L'Home:
Ah, és venedor.
M!

Ell:
Però aquests dies, doncs no...

L'Home:
És clar.

Ell:
De fet, sóc l'encarregat de portar els llibres als quioscs i després, de recollir
els que no s'han venut.

(Silenci.)

Sí...

L'Home:
Jo... sóc cobrador en un peatge d'autopistes

Ell:
Vés!

L'Home:
No està mal...

Ell:
No, és una feina com qualsevol altra

L'Home:
Estires la mà i et plouen monedes.

Ell:
No està malament.

L'Home:
Et miren amb mala hòstia, és clar, sobre tot els *tíos*, com si tu els robessis
els diners,
però jo no els miro, jo no els hi robo res, ho entens?

Ell:
No, clar.

L'Home:
Si jo fos d'una altra manera, sortiria per la finestreta i li rebentaria la cara a
més d'un. No m'agrada que em mirin. No m'agrada. Però jo no sóc un *tiu*
violent.

Ell:
Clar.

L'Home:
Mai no l'he pegat a ningú.

Ell:
Clar.

(Pausa.)

L'Home:
No hi ha més. No sé si podria treballar d'una altra cosa.

(Pausa.)

Escolti...
No tingui en compte el que acaba de passar

Jo...
Vostè em comprèn?
Hi ha coses que no sé com explicar...
I que no entenc, sap?

Ell:
No senti compassió per mi

L'Home:
Compassió?

(Silenci.)

Compassió?

(Silenci.)

Què és el que vol dir?

(Silenci.)

Per què calla?

(L'Home s'incorpora.)

Ell:
No senti compassió per mi.

L'Home:
Escolti, el meu germà s'està morint allà dins i jo...
Últimament no han anat bé les coses... I no ho comprenc bé;
és com si em faltés alguna cosa en el pensament per a, no sé, per a acabar
de... jo veig que els altres pensen i prenen decisions;
però jo... no tinc els collons.
Només sé que m'he adormit un parell de cops a la feina i el pitjor és que
m'han enganxat... Vostè no sap el que significa quedar-se adormit al mig
d'una autopista...
Ell sí que era intel·ligent, uf... molt intel·ligent i...

I no m'agrada sentir-me així. No m'agrada.

No sé, aquesta situació no deu ser normal

Ell:
Jo no sóc una bona persona.

L'Home;
Escolti, foti el camp, sisplau!
Foti el camp!

Ell:
Pensava que mai no ho diria.

L'Home:
Vés-te'n a la merda!

Hòstia, Hòstia, Fot el camp!

Ell:
No puc

L'Home:
Ah, no? Ah, no?

(Un somriure incòmode apareix en el rostre d'Ell.)

De què te'n rius?

Ell:
No, no me'n ric

(Ell no pot parar.)

L'Home:
De què te'n rius?

Ell:
No ho sé, deuen ser el nervis, no ho sé

(...)

(Una veu per megafonia irromp l'escena)

Veü en off:

“ Als familiars d’un nen trobat en els aparcaments de l’hospital i que respon al nom d’Amadeu Fàbregas, es prega que passin el més aviat possible per l’oficina de seguretat de la Planta Baixa. Moltes gràcies.
A los familiares de un niño encontrado en los aparcamientos del hospital y que responde al nombre de Amadeu Fàbregas, se ruega que pasen lo más pronto posible por la oficina de seguridad de la Planta Baja. Muchas gracias.”

(L’Home surt d’escena ràpidament. Ell intenta aixecar-se de la cadira, però no pot, com si alguna força estranya el mantingués enganxat. Repeteix l’acció sense èxit. El temps passa, en aquest gest que l’acompanya tota la tarda: intentar incorporar-se de la cadira i no poder-ho fer; la intensitat de la llum es modifica en un anar i venir de salts de llum i de fosca; veus incomprensibles que, de tant en tant, sol·liciten presències per megafonia. En dues ocasions apareix L’Home Desconegut, que entra, l’observa detingudament des del llindar de la porta i torna a desaparèixer. Un gemec terrible. La veu d’un nen que compta fins a vuit, amb dificultat. Torna a aparèixer L’Home Desconegut. Penombra.)

Home Desconegut:

Perdoni

(Silenci.)

He vingut a buscar una documentació i l’he vist.

(Silenci.)

M’asseuré una mica. No li fa res, oi?

Ell:

No, sisplau.

(L’Home Desconegut s’asseu.)

Home Desconegut:

Gràcies.

(Silenci.)

Ell:

En vol?

(Li ofereix unes galetes. L’Home les veu i es nega de forma amable.)

I una mica d’aigua?

(Ell obre una ampolla d'aigua. L'Home Desconegut accepta i hi beu un bon glop o dos.)

Home Desconegut:

Es va morir.

No sé què va passar que es va morir i porto tot el dia arreglant-t'ho tot.

(Silenci.)

Ell:

El seu pare?

Home Desconegut:

No ben bé...

(Silenci.)

Ell:

Ja.

Home Desconegut:

Ara em quedo sol.

Ell:

Ja.

Home Desconegut:

Em va voler dir alguna cosa abans, sap? Es va despertar, una cosa que no vaig comprendre. Vull dir, quan m'ho deia l'entenia perfectament, però després, quan es va quedar en silenci, ja no sabia què m'havia dit.

(...)

M'entén?

Ell:

En pot beure una mica més.

Home Desconegut:

Trigaran dos o tres dies a entregar-me'l.

(Es beu tot el contingut de l'ampolla. S'adona que se l'ha begut tota.)

Ell:

No es preocupi, que en tinc una altra.

(Li torna a oferir galetes. L'Home Desconegut n'accepta una i se la menja.)

Home Desconegut:
Jo no em vull morir.

(Plora desconsoladament, mentre Ell es manté ferm.)

No vull morir-me.

(Continua plorant. Ell es manté al seu costat.)

Sisplau...

(L'Home desconegut plora desconsoladament i, al cap d'una estona, va reduint el plor... Torna a plorar amb més intensitat. Deixa de plorar paulatinament fins arribar al silenci. Queda algun espasme, algun gest que intenta atenuar o dissimular. Els dos homes no es diuen res més. L'Home Desconegut s'aixeca, s'eixuga les llàgrimes i es moca amb un tovalló que es troba al seient, una mica avergonyit. Es torna a mocar i se'n va. Ell es manté immòbil i distant. L'Home Desconegut torna a entrar i apaga l'interruptor de la llum. Una certa penombra a la Sala. L'Home Desconegut se'n va.

Veiem que entra L'Home per la porta de l'Àrea de Visites UCI, vestit amb la indumentària de seguretat sanitària. Ell s'incorpora.)

Ell:

Com està?

(L'Home es treu els guants, i no contesta. Ell, insistent, però submís.)

Com està?

(L'Home, no contesta i cerca, per sota la bata, el telèfon mòbil.)

Ell:

(Submís.)

No m'ha sentit?

(L'Home vigila a través del llindar de la porta d'entrada que no vingui ningú.)

Ell:
Està bé?

(L'Home mira si hi ha cobertura, surt del llindar de la porta, fa proves.)

Ell:
No, no em deu haver sentit.

(L'Home torna a entrar. Mirada d'incomoditat i alhora d'indiferència, de cansament.)

Ell:
No em deu haver sentit.

(L'Home truca. S'aparta allà on troba millor cobertura.)

L'Home:
Sí, sóc jo.
(...)
No estic segur del que li ha passat al meu germà.
(...)
No, al contrari! Com un miracle!
(...)
Els metges no s'ho creuen

(Ell s'asseu, havent satisfet la seva curiositat.)

Doncs, fins i tot m'ha semblat veure que movia un peu

No, no cal que despertis al nen.

Em sents?

No, és que no puc parlar més fort

Escolta, no, gràcies, un altre cop, de veritat

Se l'ha posat sol?

Sí que és *guapo*, sí. I llest. Quina hora és?

Espera

(L'Home el mira a Ell, que té la mirada baixa i guarda silenci. Torna al telèfon.)

Ja està

De veritat, no et molesta?

Clar, esperarem fins demà

Segur que...

Ets molt bona veïna

No, no he sabut res d'Ella..

Doncs, és la seva mare, no?

No, no està boja

No et preocupis

Gràcies, de veritat

Demà al matí vindré a buscar-lo i el portaré a la guarderia

No, no, sisplau... ja has fet massa.

Però tu no has d'anar a treballar?

Mmm

D'això... si necessitessis entrar a casa meva, les claus...

Això mateix

Gràcies

(Penja. L'Home surt d'escena i, al cap d'una breu estona, torna a entrar. El mira a Ell. Ell no el mira. Enretira la mirada. Observa el seu telèfon.)

L'Home:
És que està fora de cobertura

(Espera. Ell no es mou. L'Home truca, espera i penja. Al cap d'una estona sona el seu telèfon. Una, dues, tres, quatre, contesta.)

No... és que

No, no puc parlar més fort

Ja, és que m'he de quedar a l'hospital

Què?

No, que no t'he sentit

És el meu germà, *tiu*

No, passa-me'l

Que no puc parlar més alt, collons!

No, que ja li ho diré jo

Se me'n refot!

Doncs que es quedi ell, que no sigui tan *cabrón*

Què?

Què dius?

Hòstia, espera que passi aquest camió dels collons.

Ara.

Però si m'he cansat de trucar tota la tarda i no me l'agafa

Doncs que en busquin un altre, no et fot!

Que en busquin un altre!

No, un altre!

Que- bus-quin-un-altre

No puc, sóc a l'hospital

No puc venir, Hòstia, no puc....

Tres nits en vetlla, *tiu!*

En vetlla, si

Sense dormir, collons!

No, en vetlla... és igual

Que és igual!

Ja, però és que

Un moment, no, un moment que...

Ei!

Ei!

Que em sents?

(Pausa.)

Sí

Ah

Si, sí sóc jo

No, és que...

Què?

Molt bé

Sí, però

D'acord, ho comprenc

No, està millor, però...

Esperi un moment, sisplau!

Em sent?
Hòstia!, hòstia!

(A Ell)

M'ha deixat penjat.

(Al seu interlocutor.)

Ets tu un altre cop?

Però si no m'ha deixat ni parlar!

Que no m'ha deixat ni...

No sé

Per què no t'hi quedes tu?

És igual si no em sents

Ja, sí, és clar

Si, ara et sento millor!

No, el meu nebot és amb la meva veïna

Cabron!

No.

Que no em deixis els diners a la caixa

M'has sentit?

M'has sentit?

Ei! Ei!

*(Penja. L'Home el mira a Ell. L'Home s'asseu. Ell s'asseu al seu costat.
Els dos es mostren incòmodes.)*

L'Home:
Que es fotin!

(L'Home es posa còmode en la cadira. S'estira. Es treu les sabates.)

Que es fotin!

(Apaga el telèfon.)

Aneu a la merda!

*(Troba una posició encara més còmode, es posa les mans per darrera el
cap i s'estira molt més.)*

Això fa molta pudor. Sembla una cort de porcs.

Ens convindria una dutxa!

Ell:
I alguna cosa per celebrar!

(Ell i L'Home finalment es miren a la cara.)

L'Home:
Sembla mentida

(...)

No sé

Ell:
Sí

*(L'home se'n retira una mica cap un costat i reprèn una posició normal,
mou les sabates amb els peus, i es recol·loca. Ell, per la seva part, també
es distancia. Silenci. Alguna mirada. Silenci. L'Home, poc a poc, es deixa
caure de son, però es recupera. Quasi no pot controlar el pes del cap. Cau
cap una banda, es reincorpora. Se'n riu. Ell se'n riu, còmplice. Torna a la
seva posició inicial.)*

L'Home:
Tenies raó...

Ell:
Jo?

L'Home:
Escolta, jo li vaig salvar la vida, a aquest, dues vegades, i ni tan sols se'n va adonar, però a mi ja m'anava bé, saps?
La primera vegada va ser a la platja. Tenia quatre o cinc anys, no més. El meu germà s'estava banyant amb un grup d'amics. De fet estaven competint per veure qui saltava més lluny des d'una pedra al mar... El meu germà era menut i no pesava gens i era molt fort, així que era Ell qui guanyava. Jo, de tant en tant, anava controlant, a mi m'agradava, sóc el gran. I de sobte, saps allò que tanques els ulls perquè se t'asseca la mirada!?! -Jo era a uns 300 o 400 metres del meu germà, no fotis, una distància considerable-, i resulta que tornes a obrir els ulls i tot és diferent, no saps molt bé què passa, un crit, una onada més alta que l'altra, un núvol que ho deixa tot en ombra, no sé, i el meu germà que ja no hi era. Ja t'ho he dit, jo era a uns 200 o 100 metres, lluny, eh?! I vaig fer un bot, em vaig quedar a l'aire com a mínim mig minut... No em preguntis com va ser... I vaig anar a caure just en el forat on era el meu germà. Vaig estirar el braç amb absoluta convicció i el vaig enganxar pels cabells; a ell se l'havia empassat un d'aquells remolins que es formen amb les onades. Podia veure claríssim que ja havia començat a respirar l'aigua de mar i tot ho veia de color vermell... No em preguntis com... I li vaig fotre una sacsejada i el vaig abraçar ben fort i el vaig treure a la superfície. Li vaig fer una empenta, dues braçades, i el vaig treure al cel. El vaig tornar a abraçar, era tan menut, un cop al pit i a respirar aire un altre cop. No va tenir temps ni de veure'm. El vaig deixar assegut a la vora del mar, mentre escopia l'aigua, aviat van arribar els seus amics.

La segona vegada, ja era més gran i va ser al carrer. Me'l vaig trobar per casualitat. No sé on anava, però marcava un pas ràpid y creuava els carrers sense parar massa atenció. Ell era molt despistat. Ja no era un nen, tindria uns setze, estava fort, era àgil, i passava els semàfors en vermell amb gràcia. Jo l'anava seguint. No per curiositat, no. No sé, em vaig dir, vés-hi al darrera. Al poc em vaig adonar que no baixava el ritme i que anava acceleradíssim i sense parar. Li va fotre una empenta a una dona que se li va creuar pel camí que quasi la tira a terra, ell no era així, després es va fotre una hòstia amb un fanal, un cotxe va haver de frenar en sec, tot i que estava en verd... Aleshores ho vaig veure clar, des de la meua perspectiva el tenia a ell a mà dreta, carrer a baix, i per l'esquerra, venia l'autobús amb la

intenció de creuar el carrer per on venia el meu germà, a tota pastilla, abans que se li posés el semàfor en vermell, com a mínim a vuitanta, la coincidència havia de ser perfecta.

Vaig poder anticipar-me a l'impacte de l'autobús contra el meu germà, amb tanta precisió que, ja t'ho dic: aquest cop jo era a uns 500 o 400 metres d'Ell, o més, el cap rebotat contra l'asfalt i el cos disparat fins a l'altra illa, l'autobús anava a vuitanta com a mínim, a noranta, amb un crit no hagués fet res...

És millor no saber que has estat a punt de morir-te.

I em vaig adonar que jo era allà per alguna cosa...
No vegis el bot que vaig fer...

(Silenci.)

Ell:
Si.

L'Home:
Si.

(Baixen les llums generals.)

Ja és tard.

Ell:
Si.
(...)

I de què tenia raó?

(La son s'emporta L'Home i, a poc a poc, deixa caure el cap sobre l'espatlla d'Ell. Al principi, Ell se sorprèn pel contacte, però es deixa fer, i el rep amb satisfacció. L'Home s'adorm. Ell aleshores encaixa L'Home en una abraçada paternal. La foscor tímida s'ho acaba de menjar tot. Flash de llum.)

6.

Al Cinquè dia

(Flash de llum sobtat. És de dia. Veiem La Taxista i L'Home parlant. No sentim res. Ella té una ferida al front tapada amb un esparadrap i porta una bossa de pell. L'Home vesteix la bata hospitalària, per sobre de la seva indumentària de la nit anterior i s'està posant el barret sanitari. Els dos parlen en actitud seriosa, distant i respectuosa. De tant en tant podem observar que L'Home assenteix amb certa timidesa, en actitud de disculpa davant les paraules de La Taxista. Ella manté una actitud d'insistència tot i que amistosa i més pròxima. Alguns silencis. Finalment argumenten amigablement i fan una encaixada de mans, com si ja ho haguessin fet abans però ara amb més determinació. La Taxista li entrega un document a L'Home, ell el llegeix i li explica que haurà de fer alguna cosa dintre de la Sala d'observació de la UCI.

Mentre, veiem que per la part esquerra, s'obre un passatge anòmal que comunica amb la porta d'entrada de la Sala de Espera. Apareix Ell, que ve amb una bossa plena d'aliments i begudes. Vesteix una samarreta i porta el cabell humit i molt ben pentinat, clenxinat. Descobreix, de lluny, la presència de La Taxista. Observa bé qui és. Es paralitza i s'amaga com pot. No s'atreveix a moure's, tot i que tendeix a treure el cap per intentar sentir alguna cosa, però no ho aconsegueix.

L'Home accepta el contingut general del document que acaba de llegir i li torna a La Taxista, mentre raona algun punt. La Taxista es toca la ferida que té al cap i L'Home assenteix i es preocupa pel seu estat de salut, li assenyala alguna cosa que hi veu als ulls de La Taxista, després intenta tocar-li el coll, però només es queda en un gest frustrat que els apropa una mica més. L'Home insisteix amb alguna cosa que veu en els ulls de La Taxista i Ella ho nega, li treu importància i mostra preocupació pel seu germà i l'estat d'ànim de L'Home. L'Home se'n retira no convençut del tot. A continuació La Taxista inicia la narració d'alguns fragments de l'accident, i respon a preguntes que li fa L'Home. Assenyala una llarga avinguda, un gest d'algú que va al volant, una cruïlla de camins, la pluja, l'estat del cotxe després de l'accident, com va quedar el cos del motorista, germà, el casc... Gest d'angoixa per part de La Taxista. Comprensió i dol per part de L'Home. Silenci.

Intercanvien els números de telèfon mòbil. L'Home, seductor i viril, regala un petit somriure, es disculpa, ha d'entrar a la zona dels box de la UCI on és el seu germà per parlar amb els metges.

Ell, mentre, es manté en el conflicte de si continua la seva trajectòria o torna enrere. L'Home i La Taxista tornen a fer una encaixada de mans,

aquest cop, en un gest de complicitat. Aturen l'encaixada més del compte. L'Home, amb la mà que li queda lliure, li toca el coll a La Taxista i torna a insistir amb alguna cosa relacionada amb els ulls d'ella, una ferida o algun gest... Li observa els ulls detingudament. L'Home passa a tocar-li el coll d'una manera més contundent, però amb discreció i suavitat, com si intentés arribar fins al clatell de la dona. La Taxista se n'adona de l'estranya situació i se separa. L'Home dissimula, trenca el gest i cerca en la seva butxaca un bolígraf que no troba. La Taxista cerca a la bossa el mateix, i no en troba cap. El document quedarà sense signar, de moment... Comenten la importància d'alguna cosa i s'acomiaden. Expressen el seu agraïment mutu. L'Home desplega els seus encants i li demana que l'esperï, abans de dirigir-se a la Sala d'observació de la UCI.

Es queda la Taxista sola.

Pausa. Algun missatge hospitalari. Algun canvi en la intensitat de la llum.

Ell penetra per la porta d'entrada i es paralitza al lllindar. Porta la bossa de plàstic plena d'aliments i begudes: Coca-Coles, cerveses, tres o quatre entrepans, una amanida i dos trossos de pastís de xocolata. Tot per emportar. Ho observa tot. No sap si retornar, com si s'hagués equivocat de lloc. Finalment creua definitivament el lllindar de la porta)

Ell:

Perdoni, jo...

(La Taxista l'observa detingudament. El reconeix.)

La Taxista:

Vostè?,

No! ... No pot ser!

(Ell fa que no comprèn la reacció de la dona)

No se'n recorda de mi?

Ell:

La seva cara... em sona...

La Taxista:

No em recorda?

(Silenci.)

Ell:
Definitivament, no
(Ell fa el gest de sortir.)

La Taxista:
No se'n vagi...

Ell:
És que tinc un parent... el meu pare que...

La Taxista:
Vostè hi era quan va passar l'accident

Ell:
Ho sento, jo...

La Taxista:
Sí, vostè, és clar, sí....
No se'n recorda de mi? Vostè em va indicar que parés el taxi i...

El:
No sé de què m'està parlant. Miri, crec...

La Taxista:
Jo sóc la Taxista

Ell:
Perdoni, no...

La Taxista:
Si vostè no arriba a apartar-se, aquest home l'hagués atropellat amb la
moto, s'havia passat el semàfor en vermell!

Ell:
Per favor

(Ell fa el gest de sortir, però ella s'hi posa al mig.)

La Taxista:
No ho comprenc, sincerament.

(Ell insisteix a sortir.)

Miri, jo he hagut de venir perquè l'assegurança em va recomanar que parlés amb els familiars personalment... per accelerar els tràmits.

Ell:

Escolti, hi ha coses que és millor no comprendre ni saber.

(Ell s'allibera de La Taxista. Ella se separa i guanya distància. Ell traspassa el llindar de la porta, però torna a entrar, guanya espai.)

M'oblidava de dir-li que hauria d'anar molt amb compte.

Sí... no se n'ha adonat?

Aquest home amb qui parlava no està bé i podria...

que em comprèn?

No vull ni pensar-hi...

La Taxista:

Què vol dir?

(Ell fa un gest sexual grotesc o de mort violenta.)

Això no m'està passant a mi

(Somriure incrèdul.)

Ell:

Li sembla graciós

La Taxista:

No, només que...

(No pot parar de riure.)

Ell:

Riu de mi.

La Taxista:

Oh, va, vostè en fa d'un gra massa.

Ell:

No, no... vostè se'n riu de mi

La Taxista:

No, no es això.

Ell:

Se'n riu de mi a la meva cara. Se n'està fotent de mi a la meva cara...

La Taxista:

Jo?

Ell:

Vostè ha dit: "Això no m'està passant a mi" i s'ha fotut a riure.

Ho ha dit o no?

(...)

Ho ha dit o no?

La Taxista:

Si, ho he dit, però...

El::

"Això no m'està passant a mi" I s'ha fotut a riure a la meva cara, i té els collons de negar-ho.

La Taxista:

Què?

Ell:

No li agrado, oi? Em deu trobar ridícul, no?

/La Taxista:

No, no es això, calmi's

/Ell:

Aleshores serà perquè sóc menyspreable, no?

Una barreja: ridícul i menyspreable, aleshores, però pitjor, oi?

...una persona que provoca ganes de riure per compassió, perquè tan és que sigui viu o mort. De aquests que un desitja matar, sense que quedi cap mena de ressentiment. I els deixes que continuïn vius, perquè saps, en el fons, que són uns desgraciats i pocapenes, ànimes inofensives que han vingut al món, pobres, per equivocació.

Però que molesten;

I sents que tens a les teves mans el poder de decidir les seves vides..., aleshores vénen les ganes de riure, i et commous perquè ets tan bona persona, i els perdones.

Vostè sap què és l'amor?

(...)

Vostè sap què és l'amor?

(...)

No li faig aquesta pregunta perquè respongui.

No en té ni idea.

Vostè té el valor *d'enfotre's* de mi a la meva cara... Ha vingut fins aquí per riure de mi a la meva cara,
Però jo li he de dir una cosa
Que cada vegada que se'n rigui de mi
m'apropa cada cop més al meu amor.

(*Silenci.*)

Li ho dic pel seu bé.

(*Silenci.*)

La Taxista:

Sí, és clar...

Ell:

És pel seu bé.

La Taxista:

Sí, és clar.

Ell:

“Sí, és clar.” No em tracti com a un boig.

La Taxista:

No, no

Ell:

Digui'm que no em tracta com a un boig.

La Taxista:

Jo no...

Ell:

Que no em tracta com a un boig!

La Taxista:
No el tracto com a un boig.

Ell:
No repeteixi. Ho ha de sentir de veritat.

La Taxista:
Això intento.

Ell:
Ni amb compassió. A mi ningú no em tracta amb compassió

La Taxista:
No

Ell:
No què?

La Taxista:
D'això... d'això.

Ell:
Això què? Respongui! Respongui!

(Pausa.)

Ell:
Vostè no té ni idea d'on s'està ficant. Jo he estat observant totes aquestes nits aquest home amb qui parlava i, tot i que ell no ho sap, l'únic que desitja és castigar de la manera més cruel a tots els que li han fet mal. Ho necessita, sap? Perquè ell no pot suportar el dolor, sap? No és com nosaltres, no; vostè no el coneix: Aquest home, a la mínima, l'engrapa a vostè pel coll i estreny i estreny i estreny fins a escanyar-la. Li agradarà veure directament els seus ulls mentre l'asfixia.
En el seu lloc, jo... fotria el camp... abans que torni.

(Llarga pausa i silenci atroç. Apareix L'Home, que surt vestit amb la bata i el barret sanitari de la Sala de la UCI.)

L'Home:
Home, per fi!

(Ell a La Taxista.)

Ell:
Massa tard.

L'Home:
Què passa?

La Taxista:
No, res que...

Ell:
Què ha de passar? Sisplau...

(Pausa.)

L'Home:
No sé

Ell:
No sé...

No? *(A La Taxista.)*

La Taxista:
És clar

Ell:
Clar.

L'Home
Ja!

Ell:
Sí.

(Pausa.)

Ell:

(Fent referència a la bossa de plàstic que porta plena d'aliments i begudes.)

Bé, sembla que a aquestes hores es posen tots d'acord, no t'imagines la quantitat de gent que hi havia al restaurant. Té

(...)

T'he portat un de llom i, com que no sabia si volies cervesa o no, t'he portat també una Coca-Cola. Voll Damm i San Miguel. No sabia que tindries visita, si no també hauria portat alguna cosa per ella.

(A La Taxista.)

Si vol es pot menjar *lo* meu.. Jo ja...

(...)

També hi un de pernil dolç i...

(...)

...Ah, i abans que se'm passi: He descobert unes dutxes allà a baix, a la Tercera Planta...

(Es repentina i mostra que s'ha dutxat. Silenci.)

...i he anat a comprar unes samarretes, aquí mateix, a la Planta Baixa... No sé si t'agrada la blanca.

(...)

És de la teva mida. Emprova-te-la. No sé. Emprova-te-la. Això mateix. Hi ha moltes botigues. O si t'estimes més aquesta que porto. Si t'estimes més aquesta jo...

(...)

Ah, també he portat una amanida, gairebé se m'oblida.

Quina hora deu ser?

I les postres!

També les postres.

Espero que t'agradin.

El teu germà no es va passar cap semàfor vermell!

(Ell i La Taxista s'observen fixament. Flash de llum)

7.

Part del Cinquè i Sisè dia

Euclides i els elements

(És de nit. Un quadre de grans dimensions a la paret, que representa un joc d'angles rectes que no arriben mai a construir triangles... La composició es planteja en forma de ventall. Al saló, una taula i dues cadires de disseny. Cap altre objecte. Absoluta pulcritud a l'espai. Ell, assegut en una de les cadires, al costat de la taula. Observa detingudament el quadre. Vesteix amb un barnús i plantofes. La Germana apareix lentament, amb roba de dormir, i s'apropa a Ell.)

Germana:
És molt tard, ja.

Ell:
Quina hora és?

Germana:
No ho sé
(...)
Ahir tampoc no vas dormir gens... et vaig sentir.

Ell:
Què vol dir?

(Referint-se al quadre.)

Germana:
Res.

(Silenci.)

Jo tampoc no puc dormir. Mal de família.

Ell:
Sí.

Germana:

Avui com a mínim parles una mica més.

(...)

Ahir, quan vas arribar, no t'ho vaig voler dir... però em va fer molta il·lusió que vinguessis.

(Sense deixar d'observar el quadre.)

Ell:

No ho comprenc

Germana:

Què?

Ell:

Que no vulgui dir res; ha de voler dir alguna cosa

Germana:

Sempre et va agradar.

Ell:

Sí, però abans no...

Germana:

Si el vols, te'l pots emportar, el pare deia que això era un avantatge que tenien els quadres.

(Sense deixar de veure el quadre.)

Ell:

No, no el vull

Germana:

Al nostre pare li agradava molt.

Ell:

He vist que guardes tots els seus llibres.

Germana:

Però la roba la vaig donar... menys la bata que portes i les seves plantofes.

Et van bé.

Tota la resta la vaig llençar.

Ell:
La música?

Germana:
La música també.

(...) I els papers de la universitat, tots els documents de quan era catedràtic;
les cartes, fora; els diplomes: a les escombraries. Necessitava espai.

Ell:
Si

Germana:
Suposo que no m'estàs dient que t'ho havia d'haver consultat abans.

Ell:
No, vas fer bé.

Germana:
No t'ho estic consultant

Ell:
Ha quedat clar.

Germana
No sé si vaig fer bé

(...)

La teva roba ja està eixuta i te l'he deixat plegada en el quarto de bany.
Aquelles taques eren de sang?, no?

(Silenci.)

No et veig jo matant ningú, d'assassí en sèrie!

(Somriu.)

Home, no t'ho prenguis així.

Ell:
Aquesta tarda he passat per l'hospital i li he deixat a un infermer de
confiança el telèfon d'aquí, no et molesta?, oi?

Germana:
Només era un broma.

Ell:
Continua a la UCI.

Germana:
Perdona'm.

Ell:
Ja ho sé.

Germana:
Si aquí t'hi pots quedar, és casa nostra... que truquin.

Ell:
No m'hi estaré massa temps.

Germana:
Ja ho sé. No cal que insisteixis.

Ell:
No t'emprenyis.

Germana:
A mi també m'agrada estar sola.
A mi m'agrada.
Per cert, on vius ara?

Ell:
Molt a prop de l'estació de Penitents

Germana:
Un altre barri!

Ell:
Una altra ciutat, sí!

Germana:
Quant fa?
Cinc anys.

Ell:
Cinc, no. Sis

Germana:
Com passa el temps
(...)
Per cert, va estar molt bé el detall que vas tenir amb la mare
(...)
Això d'anar a veure-la i portar-li un llibre.

Ell:
Però si jo no...

Germana:
Les infermeres li van trobar el llibre a sota del coixí.

Ell:
Jo no he anat a visitar-la.

Germana:
No t'estic demanant explicacions, de veritat.

Ell:
Ni jo em justifico.

Germana:
No m'he de ficar en els teus assumptes.

Ell:
Però si jo no hi he anat a veure-la.

Germana:
Només volia agrair-te el gest que vas tenir amb la mare, i res més.

Ell:
Però si ja te t'he dit que jo no...

Germana:
Està bé, no t'he dit res.
(...)
D'acord?

Ell:
Acabes de dir un altre cop que jo...

Germana:
Oblida-te'n, sisplau, oblida-te'n. He ficat la pota.

Ell:
Està bé.

Germana:
No tornarà a passar.

Ell:
Entesos.

Germana:
El més important és que t'hi trobis còmode a casa nostra, això és el que importa.

Ell:
Algú li haurà deixat el llibre a la mare, jo què sé. Allà tindrà les seves amistats.

Germana:
La pobra és que es va quedar cega fa un parell d'anys, per culpa d'un virus, i la tenen aïllada, quasi no es mou del llit.
El deso a l'habitació.

Ell:
Jo és que no l'he anat a visitar des que...

Germana:
L'edició és molt bona, sincerament

Ell:
Ja

Germana:
Deixe-m'ho córrer.

Ell:
Sí.

Germana:
Un malentès.

Ell:
El món està ple de malentesos.

Germana:
Potser sí que li va deixar algú. En conec un que a la seva mare, que està quasi catatònica, li van vendre una enciclopèdia.

La feina? Bé?

Ell:
Sí

Germana:
Continues al ram del llibre...

(...)

Escolta, me n'aniria al llit, però no t'ho prenguis malament, sisplau, diràs que m'he convertit en una maniàtica:

Però no m'ho puc treure del cap, em poso molt nerviosa: Encara no m'hauré ficat al llit, que tu t'aixecaràs d'aquesta cadira i et posaràs a caminar sense parar, fent tombs al voltant de la taula, tota la nit. Com ahir

Ell:
Jo no...

Germana:
Et vaig sentir. Si com a mínim te n'anessis a l'habitació. No comprenc per què no te'n vols anar l'habitació, no et sentiria, i aleshores em faria la idea que et quedes adormit i jo em quedaria més tranquil·la.

Ell:
No em vaig passar tota la nit fent tombs al voltant de la taula.

Germana:
Ja ho feies quan érem petits a l'hora de la migdiada, i ho feies perquè sabies que així no deixaves dormir als pares.

Ell:
No em toquis els collons!

Germana:
Encara no m'has explicat per què no te'n vols anar a casa teva.

Ell:
No ho sé!
(...)
No ho sé!

Germana:
No ho saps?

Ell:
No!

(Silenci.)

Deixa'm veure aquest llibre.

(Ella se'n va a buscar-lo a l'habitació mentre parla)

Veü de la Germana:
Sóc una estúpida, ho sé, no puc quedar-me callada. És millor que comencem un altre cop, i no demanar explicacions, cap ni una. Com si no hagués passat res. On para?... On és?... Aquí, no... On el vaig desar?... Ah... sí... ets aquí... Mira!

Ell:
Si em truquessin de l'hospital, m'ho diràs, oi?

(La Germana surt amb el llibre.)

Germana:
No t'hauràs ficat en res estrany, no?

Ell:
No pateixis.

Germana:
És aquest.

(Li entrega el llibre.)

També he portat els daus.

Ell:
Vida i obra d'Euclides.

Germana:
Vaig suposar que era una espècie d'homenatge al pare, que després de tot
es va portar molt bé amb ella.

Ell:
I com està la mare?
Vull dir,
Pateix?

Germana:
És monstruós

De veritat no has anat a visitar-la en tot aquest temps?

(Ell mira el quadre. Ella també.)

Una casualitat.

Ell:
Sí...
O No.

(Pausa.)

Germana:
Hi juguem?

(Mostra els daus que porta a la mà)

Ell:
Tu sempre m'has guanyat.

(La Germana llança els daus sobre la taula.)

Germana:
Ets un covard

Ell:
Sí

(Ella agafa els daus i els dóna, a Ell.)

M'agrada perdre!

Germana:
Llança tu!

(Ell ho fa.)

Ell:
Ho veus?

(La Germana recull els daus.)

Germana:
Era només per saber qui començava.

(Ell somriu.)

Por què te'n rius?

Ell:
Perquè... No, la veritat és que no ho sé.

Germana:
Quan el pare es va morir vaig pensar que ens tornaríem a veure més sovint,
com abans, que et sentiries més a gust.

(La Germana torna a llançar els daus. Ell somriu.)

Ho veus? No puc deixar de parlar del passat, sóc una imbècil.

Ell:
Trenta-sis!

Ella:
Això no s'hi val, han sortit del límit

(Ella torna a agafar els daus.)

S'ha de ser honest en el joc.

Ell:
El pare va dir alguna cosa abans de morir-se?

(Ella sacseja els daus un i un altre cop a les seves mans.)

Ella:
Per què m'ho preguntes?

Ell:
No ho sé

Ella:
Mai no en vas voler saber res.

Ell:
No ho sé

(Sacseja els daus de forma dramàtica.)

Ella:
No, no va dir res.

(Silenci.)

Es va quedar en silenci. Ja saps com era de perfeccionista i exigent. Ni tan sols es va queixar. El càncer se'l va menjar viu i no es va ni queixar. Els metges no ho entenien, no va ser necessari administrar-li calmants.

(Ella llança els daus.)

Ell:
Trenta-sis!
Ho veus?

(Ell agafa els daus de la taula, els sacseja i està a punt de llançar-los, però es paralitza.)

Com era allò que em cantaves per a consolar-me?

Germana:
Jo?

Ell:
Sí, quan no em podia dormir i em posava a fer tombs al voltant de la taula del saló.

Germana:
No me'n recordo.

Ell:
Jo seria incapaç de reproduir la melodia

Germana:
Llança, llança...

(Ell llança els daus.)

Ell:
Ho veus?

Germana:
He guanyat!

Ell:
Quina sort!

Germana:
Ara apostant!

Què passa? Tots tenim el nostre punt feble.

(La Germana agafa el daus de forma gairebé professional.)

Apostem o què?

Ell:
A que perdo!

Germana:
No, no; aquí només s'accepten apostes per guanyar!

Ell:
Tens raó.

(Ell observa el quadre amb molta atenció i s'aixeca de la cadira, com si intentés comprendre alguna cosa nova.)

Vaig conèixer la dona del Motorista a l'hospital. Se'n van anar a viure junts la mateixa nit en què es van veure per primer cop. Des d'aleshores no es separaven ni un moment. Van tenir un fill.

Tot anava bé. Crec que mai no havia conegut dues persones que s'haguessin estimat tant. Gent normal, saps?

Però una nit en què Ella no podia dormir, va descobrir que davant del llit hi havia una finestra, una finestra que sempre hi havia estat, però que Ella mai no havia vist abans, de la manera com se sap que acabes de descobrir alguna cosa que has tingut davant teu tot el temps. La finestra era oberta.

Ella es va llevar, la va tancar i va tornar al llit.

Continuava sense poder dormir i sense poder apartar la vista de la finestra. Fins que, de sobte, i sense que tingués cap explicació possible, hi va entrar un llangardaix, més o menys d'aquest mida, no va poder saber com s'ho va fer perquè la finestra estava tancada i barrada.

Ella es va llevar un altre cop i va comprovar que no hi havia cap escletxa, i va tornar al llit: totes les parts de la finestra encaixaven amb precisió en el marc de la paret, tancaven hermèticament; però n'hi hauria d'haver hagut alguna, imperceptible per nosaltres, va dir-me, era lògic, sempre n'hi ha una imperceptible, va afegir, tot i que no pugui ser... i per allà s'hi va ficar.

El llangardaix hi va entrar: Ella va veure com introduïa el cap, deixava relliscar el cos i les potes, com desplegava la cua, i es quedava allà, al davant d'Ella, enganxada a la paret de l'habitació. El llangardaix movia la cua lentament mentre l'observava. Es tornava a esmunyir per la finestra i tornava a entrar sense problemes. Així dues o tres vegades. Es tornava a posar al mateix lloc d'abans i l'observava fixament, llepant-se les potes. Aleshores, al cap d'una estona, es va adonar que ell també estava despert; i que també havia vist el llangardaix. Es va quedar en silenci. Fins que...

Ella li va dir: Me'n vaig.

Era la frase més lògica que havia dit en la seva vida. En aquell moment ho va sentir així.

Ell li va dir: No pateixis.

I es van quedar un altre cop en silenci.

Aleshores Ella va pensar que havia d'anar a acomiadar-se del seu fill, que era molt petit; però abans que pogués pronunciar cap paraula...

Ell li va dir: No el despertis.

No ho faré: va dir Ella.

I Ella se'n va anar

Què podia fer, no?

I no va tenir por.

(Pausa.)

Germana:

Aquesta dona és una filla de puta.

(Ella desa el daus.)

No sé per què m'expliques això.

(Ella s'aixeca.)

Perdona, jo no sóc així...

(Silenci.)

Jo no sóc així.

(Silenci.)

Cadascú fa amb la seva vida el que pot. A més, com puc jutjar-la.

No?

(Silenci.)

Ell:

Va, llança els daus.

Germana:

Et semblarà una ximpleria, o inoportú, no sé, però és que em faria molta il·lusió que...

...demà, que és Diumenge, abans del migdia, anéssim a passejar junts al parc.

Encara està igual, i el tenen molt ben cuidat... i després a fer un aperitiu, com quan anàvem amb el pares.

(Silenci.)

No, no, oblida-te'n...només nosaltres dos, tu i jo. Demà és Diumenge, ho saps, no?

Ell:

Vinga!

(La Germana llança els daus.)

Germana:

Ara et toca a tu

(Ell agafa els daus de sobre la taula.)

Tu no has fet res de dolent, oi?

Ell:

Com era allò que em cantaves?

(Ell llança els daus.)

Tercera Il·luminació:

“Les coses més sagrades que no es poden remoure amb les paraules, tu mateix les aprendràs quan allà hi siguis sol... I tu t’has d’amagar el secret sempre per tu sol, i quan arribis al final de la vida, fes-li saber només al millor dels homes i que ell no deixi de revelar-li el secret al que ve a continuació.”

Èdip a Colonos

8.

El Setè dia

Tanatori

(Espai tancat, igual al de la Sala d'espera de la UCI. Al fons, una paret. Una paret lateral a l'esquerra, amb una porta d'entrada. Una paret lateral a la dreta, una altra porta que surt a l'habitació on es mostra el fèretre. La llum d'un fluorescent. La veiem a Ella, asseguda.

Ell penetra l'espai i Ella s'incorpora de manera quasi automàtica. Ella l'observa, l'identifica i baixa la mirada.)

Ell:

Ho sento

(Silenci.)

He vingut tan aviat com ho he sabut.

(Silenci.)

Com que no tenia notícies, aquest matí, a primera hora, he passat per l'hospital i...

(Silenci.)

Encara gràcies, oi?

(Silenci.)

Perdó, he volgut dir...

(Silenci.)

que si m'hagués quedat esperant...

(Silenci.)

Bé...

(Silenci.)

Com està el teu fill?

(Silenci.)

Deu estar bé.

(Silenci.)

Sí, deu estar bé.

(Ella assenteix.)

Deu ser a casa, aquest no és un lloc per nens...

(Silenci.)

Segui, vull dir, seu, no cal que per mi...

(Ella no es mou.)

M'alegro de veure't...

No, no és això el que et volia dir.

(Ell fa el gest de dirigir-se cap a la porta de visita.)

Ella:

És amb el seu germà.

(Ell es paralitza.)

Ell:

Vols dir que...

Ella:

Millor que te'n vagis

(Silenci.)

Ell:

Jo abans feia una vida normal, era un home normal.

Em comprens?

Ella:
No hi ha res a fer.

Ell:
Crec que mai no podré arribar a entendre el que em va voler dir abans de perdre el coneixement.

Ella:
Cadascú fa el que pot.

(Ell torna a fer el gest d'entrar, però Ella el dissuadeix amb energia, i sense perdre les formes. Els dos es queden mirant-se en silenci.)

Ella:
Jo també m'alegro de veure't.
El meu fill està bé. És amb mi.

(Assenyala el fluorescent que s'ha distorsionat.)

El fluorescent!
Ho has vist?

(De sobte, i amb contundència, apareix L'Home. Ella es posa al mig de la seva trajectòria. Ell no es mou. L'Home es dirigeix cap a Ell, s'hi planta al davant. Ell s'apropa per abraçar-lo i expressar-li el seu dol, però L'Home el rebutja amb violència.)

Ella:
Deixa'l!

(Ell no respon, tot i que perd l'equilibri. Torna a aproximar-se a L'Home i es paralitza. Es miren a la cara.)

L'Home:
Jo no sóc un home violent, mai no l'he pegat ningú.

Ella:
Jo ja li he dit que se n'anés!

L'Home:
Què collons vols?

Ell:
Això és el que voldria saber.

(Ell abaixa el cap.)

L'Home:
Mira'm, fill de puta!

Ell:
El teu germà em va explicar que a l'habitació del vostre pare...

(L'Home està a punt de fer-li un cop de puny, però Ella intervé per a contenir-lo.)

Ell:
/No t'hi fiquis! (A Ella.)

L'Home:
Quina habitació ni quines hòsties?/

(L'Home li fa un cop de puny a la cara d'Ell que el fa caure al terra. Ell es recupera, com pot, i s'aixeca amb dificultat. L'Home s'espera, fregant-se el puny. Ell s'apropa a L'Home amb la intenció d'abraçar-lo.)

Ella:
Et matarà.

Ell:
Que a l'habitació...
No t'hi fiquis! (A Ella.)

L'Home:
No vam conèixer el nostre pare!

(L'Home li torna a fer un altre cop de puny a Ell que el fa caure a terra.)

No n'hem tingut, de pare!

Aquest cop es queda desorientat. Es palpa, es torna aixecar, amb dificultat, però L'Home es dirigeix cap Ell i li fa un altre cop de puny a Ell que torna a caure.)

Ell:

I tot de paraules que baixaven per una paret...

(Ell intenta incorporar-se i rep un altre cop de puny, i s'aixeca i un altre cop de puny, i torna a aixecar-se i un altre cop de puny i al terra. Ella intervé com pot, per evitar major violència, però poca cosa pot fer. Ella surt per demanar ajuda. L'Home continua apallissant Ell, ara ja ni tan sols s'espera a que Ell s'incorpori, puntades de peu, cops directament a les costelles...

La baralla va modificant el seu ritme, els cops cada vegada són més estilitzats i coreografiats, les formes perden realisme; la foscor comença a regnar sobre l'espai, la poca il·luminació que resta es distorsiona com també l'espai: les parets laterals de la sala del tanatori comencen a moure's i poc a poc se n'aniran a terra, obrint l'espai. Això mateix passarà amb la paret del fons. Per un dels laterals apareix La Taxista que cerca alguna cosa, alguna persona; Ella entra amb un cotxet i intenta parar un taxi, la Germana creuarà l'espai amb el quadre i intentarà trobar un lloc per penjar-lo; entra el Motorista i li fa un gest amb la mà a Ella perquè vagi amb Ell, però Ella no l'accepta i surt d'escena. L'Home comença a xiuxiuejar una melodia, està molt esgotat, i continua fent cops de puny, però ara sense cap objectiu determinat, a l'aire; Entra Ella amb el cotxet i continua esperant un taxi; La Taxista es porta la mà al cap i cau al terra; El Motorista la recull del terra i la treu d'escena al coll.

Ell s'arrossega, quasi imperceptiblement, cap a un banc que s'hi ha instal·lat. La intermitència d'una llum groga, farà que Ella, que ha estat esperant un taxi, s'hi dirigeixi i torni a sortir d'escena, així com la resta dels personatges, que sobtadament desapareixeran, tot i que la llum groga intermitent continua. El soroll d'un motor al ralenti, i una melodia, la que xiuxiuejava L'Home, espècie d'himne. Ell, finalment aconsegueix arribar al banc i s'asseu amb molta dificultat. L'esforç ha estat enorme. Es fa de dia. L'Home Desconegut apareix i s'asseu al costat d'Ell. Ell s'aferra amb la mà al banc.)

Home Desconegut:

Està bé?

L'he vist entrar al parc i he pensat que potser necessitaria alguna cosa

Potser no se'n recorda de mi.

(Ell l'observa. El reconeix.)

Qui li ha fet això?

(Ell nega.)

Això se l'inflarà i se li posarà negre.

Ell:
Un accident.

Home Desconegut:
Vol que el porti algun lloc?

(Ell nega)

Ell:
Quin dia és avui?

Home Desconegut:
Diumenge

Ell:
Diumenge?

(Conta visiblement els dies de la setmana.)

Un, dos, tres, quatre, cinc, sis i set...

Home Desconegut:
Diumenge, Diumenge

I són les...

(Els dos homes es miren el canell. Ell es sorprèn de trobar-se el seu rellotge.)

/Ell:
Ostres, el rellotge!?

Home Desconegut:
Les onze en punt./

Ell:
Sí, sí, les onze.

Home Desconegut:
Si que anem coordinats

Ell:
Havia estat del meu pare.

Home Desconegut:
Les onze clavades!

Ell:
A aquest parc venia amb els pares i la meva germana quan érem petits.

Home Desconegut:
Jo he vingut a deixar les cendres

Ell:
L'acompanyo en el sentiment.

Home Desconegut:
Gràcies. Les he deixat sota aquells arbres

(...)

Se'ls estimava molt.

(...)

Ell:
Digui'm una cosa.
Vostè podria ajudar-me a arribar a casa meva?

Home Desconegut:
És clar

(L'Home Desconegut immediatament es posa en marxa i l'ajuda a aixecar-se. Però no pot.)

Ell:
És que he intentat aixecar-me i no sé...

Home Desconegut:
No es preocupi, desferri la mà.

Ell:

Ja està. Ha estat una sort trobar-lo

(L'Home Desconegut s'ocupa d'Ell i fa l'esforç d'aixecar-lo i que no perdi l'equilibri.)

¿A vostè no li passa que, de vegades, tot sembla que hagi d'encaixar, que tot hagi d'acabar tenint un sentit, però que quan està a punt de passar, no sé, de sobte, sempre apareix alguna cosa i s'esvaeix?!

(L'Home Desconegut aconsegueix agafar-lo amb seguretat.)

Home Desconegut:

Molt bé!

Ell:

Compte! Compte!

Home Desconegut:

Agafi's fort!

Ell:

No sé com m'he de moure.

Home Desconegut:

No tingui por.

Ell:

Sento com si flotés.

Home Desconegut:

Aferri's a mi.

Ell:

Com si flotés sobre el parc.

Home Desconegut:

Això estaria molt bé

Ell:

Seria una meravella

Home Desconegut:
Una passa més

Ell:
Així?

Home Desconegut:
Si féssim unes passes una mica més enllà podríem parar un taxi.

Última il·luminació: